

Les opcions actuals per als petits i mitjans inversors

Amb un milió no es pot ser milionari

Trobar-se de sobte amb un milió de pessetes pot convertir-se en una alegria enorme, per contra, en un maldecap dolentíssim per no saber on invertir-lo. Els marges de beneficis d'aquesta hipotètica inversió semblen restringits.

Cal dir-ho d'entrada. Amb un milió de pessetes és poden fer molt poques coses en el dur i cru món de la inversió on dos i dos són quatre. En aquest moment en què se sent parlar d'un abaratiment del preu del diner (per decisió del primer gestor de l'economia de l'estat, el Banc d'Espanya), EL TEMPS ha sondejat el sector inversor prenent el pols als principals centres de decisió d'aquestes operacions financeres, bancs, borses, caixes d'estalvis i societats i agències de valors. Se n'han tret algunes conclusions, la majoria, però, descoratjadores, ja que els beneficis promesos per una inversió-típus d'un milió de pessetes són prou magres si ga quina siga l'opció; exceptuant, és clar, algunes rares oportunitats.

Els bancs consultats ofereixen unes opcions molt concretes i limitades als seus respectius camps d'actuació. És una cosa semblant a un cercle tancat, entre supercomptes i llibretes d'estalvis, amb rendes molt curtes que no estan mai per damunt de l'11%, quan no dirigeixen als clients cap a la inversió institucional per comprar

lletres del tresor o bons de l'estat.

Una altra cosa distinta és la inversió directa en la borsa. L'hipotètic inversor que només té un curt milió hi té tancades les veritables portes per guanyar diners a mans plenes.

La tendència a la baixa del preu dels diners, i la llibertat de circulació del capital des d'ara fins a l'esperat Mercat Únic Europeu (1 de gener de 1993), ha provocat l'aparició de societats privades d'experts en inversió que, a més de les impositions clàssiques, es trauen de la mànega alternatives perquè el grapat de pessetes estalviades pels petits i mitjans inversors puguin tenir un lloc sota el sol de les finances.

JUGAR LA CARTA CLÀSSICA

En trucar a la porta del primer banc, l'Exterior, el conseller en inversió proposa, en primer lloc i dins del tipus d'imposició a termini fix (ITF) a un, tres, sis o nou anys, una rendibilitat del 10,25%. La mateixa entitat proposa una llibreta mixta constituïda per pagarés i passiu del banc amb un 7,5%, sempre que la columna

del saldo mantinga una quantitat no inferior a les 350.000 pessetes.

Entrar a les oficines del Banc Popular, un dels pocs grans bancs que encara no ha trobat amb qui *casar-se* via fusió, no canvia gaire les coses. Les ITF freguen el 10,5% d'interès i, com a "oferta especial", recomana un compte corrent al 9%.

En aquests moments, La Caixa de Pensions, trencant els preus, ofereix un 12%, però els experts de l'entitat assenyalen que l'opció "no es mantindrà molt de temps més".

L'Hispano Americano se'n surt amb un rèdit del 9% per al milió de pessetes a un any, sense possibilitat de tocar-lo, i una opció de compte corrent de les famoses "super" hi afegixen un 5,5 al capital en moviment. El soci de l'Hispano, el Central, no va més lluny i es queda bastant satisfet en proposar una ITF al voltant del 9% i un compte anomenat "fiscal" per a saldos mitjans de 250.000 pessetes i rèdits del 9%. Totes aquestes possibilitats d'inversió estan penalitzades amb retencions del 25% dels interessos reportats, que van directament a les caixes d'Hisenda

El Banc de València, dins del seu àmbit, ha estat entre tots els consultats el que més a defensat la compra d'una lletra del tresor, com a inversió més beneficiosa a curt termini (un any i un any i mig).

Aquestes lletres, d'un valor nominal d'un milió just de pessetes, surten al mercat inversor cada quinze dies i la seva cotització depèn de les variables que marquen el preu del diner. Des de principi d'aquest any, els interessos d'aquesta inversió han passat del 14% a l'11% en aquests moments. I la tendència continua a la baixa, segons coincideixen totes les

previsions dels experts en la matèria.

A més del rendiment acceptable d'aquesta inversió i la seguretat total del cobrament, ja que se'n responsabilitza el mateix, la lletra del tresor es beneficia d'avantatges fiscal. Si no se'n desfà, el seu titular no paga l'IRPF i en el cas contrari la quota no arriba mai al 10% de la inversió.

COMPRA DE DIVISES

El passat dia 16 d'abril una ordre ministerial donava llum verd a una nova op-

ció d'inversió que oficialitza la compra de divises o, el que és el mateix, que dóna llibertat d'obrir comptes bancaris en monedes estrangeres. El govern central no ha fet en aquesta ocasió sinó donar un pas obligatori cap a la llibertat de moviment dels capitals entre els països membres del Mercat Comú, que ha de ser una realitat el 1993. El primer banc a utilitzar aquest camí d'arreglar fons ha estat una entitat pública, el Banco Exterior amb el llançament del compte Bex divises que és presentat com un instrument de treball o financer i com un vehicle d'inversió amb

EL CAT ANSIBLE

Un milió amb pinzes

La inversió d'un milió de pessetes ha de tenir en compte, a més de la màxima rendibilitat lògica que demanen les regles del difícil joc del mercat financer, altres factors i condicionants.

El caràcter de l'inversor. Pot tractar-se d'una persona prudent o pel contrari arriscada i per tant el depòsit estarà en relació amb la predisposició personal de l'agent.

Les entitats bancàries. Per la seva capacitat financera es poden permetre oferir uns productes molt sòlids, però per contra la rendibilitat és, per regla general, més baixa que altres opcions del mercat del diner.

Les caixes d'estalvis. Pel que respecta a una inversió-tipus d'un milió de pessetes, l'oferta d'aquestes entitats és molt semblant a la dels bancs.

Les agències de valors. La majoria són independents i gaudeixen d'una informació que pot ser molt beneficiosa i rendible.

A més els costos per comissió de gestió no són prohibitius.

Els super-comptes. Poden representar una inversió momentània i fructífera per als capitals que necessiten una certa mobilitat.

Compra de divises estrangeres. És una alternativa per a aquelles persones arriscades, ja que els guanys o les pèrdues poden ser considerables.

La borsa. Per invertir-hi es necessita una bona i àmplia informació difícil d'aconseguir per una persona individualment. La crisi del 1987 i la següent, dos anys després, van demostrar que la borsa no és un joc senzill.

Lletres del tresor. Es pot considerar una bona inversió a curt termini (un any).

Fons d'inversió. Com que estan gestionats per especialistes, busquen amb bones garanties la màxima rendibilitat. Poden ser de renda fixa, variable i mixtes.

els riscos corresponents.

Aquests comptes, no obstant, tenen algunes particularitats, per exemple que no poden tenir mai un saldo negatiu i que no es poden utilitzar per a l'emissió de xecs al portador.

Es tracta d'una inversió en què es pot guanyar o perdre molts diners, segons les fluctuacions en relació amb la pesseta de la moneda triada per a l'obertura del compte de divises. Una altra dificultat és que es poden sol·licitar obertures de comptes d'aquest tipus a qualsevol banc estranger instal·lat a l'estat espanyol, però no fora d'ell.

LA INVERSIÓ PER VIA INDEPENDENT

Actualment proliferen nombroses societats i agències del mercat de valors pertot arreu. En la majoria dels casos són empreses no vinculades a cap grup bancari o industrial que operen en el sector de la inversió amb total independència d'acció, i que es marquen com a objectiu principal aconseguir la màxima rendibilitat dels seus clients.

Polèmica pels diners

La Fira del diner a València, Euroinvest, ha celebrat dues edicions consecutives els últims anys. La seu d'aquest certamen financer se l'han disputat algunes altres ciutats amb una gran capacitat econòmica, com Madrid, Barcelona i Saragossa. Avui sembla que València s'ha imposat definitivament com a única seu. Així ho pensa, almenys, el seu president, José Ramón Cano, en les seves respostes a preguntes d'EL TEMPS sobre aquest assumpte.

—*Quin futur espera a Euroinvest?*

—La Fira s'ha consolidat com a centre de reunió d'experts i dels inversors petits i mitjans després de travessar

una fase molt competitiva amb altres ciutats que volien també ser la seu d'un certamen d'aquest tipus. Fa dos anys, quan per primera vegada es va celebrar a València Euroinvest, van aparèixer cinc Fires més amb un contingut molt semblant i per tant en competència. Avui, dos anys després, tan sols en queda una residual a Madrid, i la nostra, que crec que és la que s'ha guanyat amb tota legitimitat la seu definitiva de la fira.

—*Quins objectius s'ha marcat per al futur la fira del diner?*

—Els principals objectius nostres a partir d'ara són, entre altres, presentar productes d'inversió tant espanyols com europeus als mitjans i petits

RAFA GIL

inversors, ja que els grans tenen la seva informació per canals privilegiats.

L'edició d'enguany, que serà ja la tercera, servirà per conso-

lidar la fira i perquè contribueix a reforçar la ciutat de València com a futur centre financer espanyol.

I.P

A Barcelona n'hi ha cinc inscrites al registre d'agències de valors: Ana Carreras, Andino Catalunya, Asociados Financieros, Gaesco Bolsa i General de Valores i Bolsa. A València funcionen dues: Cano, Piquer i Samper i Intermediarios Financieros.

A la pregunta de ¿què es pot fer amb un milió de pessetes? dirigida a algunes de les persones responsables d'aquestes societats, les respostes són molt prudentes, perquè, com diu la barcelonina Ana Carreras, "no es tracta tan sols del milió, sinó del tipus d'inversor i si busca un risc gran o un de petit o una inversió assegurada".

Chelo Sánchez, assessora d'inversions d'Intermediarios Financieros, expressava la seva prudència amb paraules molt semblants: "El mercat financer ofereix nombroses possibilitats d'inversió —va declarar a aquest setmanari— i cadascuna d'elles ha d'ajustar-se a les característiques i necessitats de l'inversor".

José Ramón Cano, que és conseller delegat de Cano, Piquer y Samper i alhora president de la fira monogràfica del diner Euroinvest, que se celebra a València anualment, és també partidari de respondre amb moderació i prudència: "Qualsevol persona pot traure un benefici prou important amb una inversió d'un milió de pessetes, però l'aspecte més important en totes les operacions és la informació i és difícil d'aconseguir pels

particulars". José Ramón Cano, com a agent privat d'inversió, s'inclina rotundament cap a les anomenades SIMCAV, societats d'inversió mobiliaria a capital variable, per a les quals qualsevol persona pot convertir-se en un inversor a partir de les 100.000 pessetes.

Per a aquest expert, l'opció obre les portes al mercat inversor amb moltes garanties, ja que són productes mixtos amb una part dirigida a la cotització en la borsa, espanyola o estrangera, i una altra a la compra d'obligacions de l'estat que tenen una renda assegurada.

Per a José Ramón Cano, a més d'altres factors que poden influir per decidir una o altra inversió, "el moment actual aconsella invertir a llarg termini i endeutar-se a curt termini". I explica després el seu raonament i recorda que l'anunciada llibertat de moviments dels capitals europeus —"un pacte signat i corroborat a Brussel·les", diu, "obligarà a una baixa considerable del preu del a l'estat espanyol i la comptència entre els països emissors farà que els interessos s'equiparen.

LA INVERSIÓ DEL FUTUR SERÀ COL·LECTIVA

Les estadístiques més creïbles asseguren que quasi el 50% dels inversors acudeixen particularment al mercat de valors espanyol, mentre que als països in-

dustrialitzats europeus el mateix percentatge no arriba al 10% d'inversors. La tendència és, doncs, que augmenti considerablement la inversió col·lectiva, entre altres motius perquè amplia les possibilitats de beneficis i les multiplica en el cas que siga fructífera.

Quan se li demana a José Ramón Cano quin pot ser el futur del sector inversor a curt termini, és optimista perquè, segons vaticina, les opcions seran molt més nombroses bon punt s'obriga sense cap obstacle el conjunt dels mercats europeus.

Ara bé, també s'ha d'arribar a una estructura més especialitzada de les empreses assessores d'inversió "i han de desaparèixer els aficionats que tant han proliferat durant els primers anys de la dècada dels vuitanta", profetitza.

Una altra de les raons que obligaran a anar cap a una inversió cada com més va col·lectiva serà l'augment de les comissions de gestió de les societats "que sens dubte, i per una senzilla qüestió de rendibilitat, demanaran més l'inversor individual que a aquell que trie la via de la comunitat inversora".

A hores d'ara, les comissions legals que cobren aquestes empreses varien entre l'1,5% i el 2,5% del total del capital invertit, més un 25 per mil per l'ordre de cadascuna de les operacions realitzades.

Ignasi Pellicer